

Incidente aparent minore, consecințe vaste

Joi, 1 martie 2007

Gili Cârstea

Uneori, Biblia descrie evenimente majore ale istoriei în doar câteva cuvinte. Implicațiile acestora sunt însă uriașe.

Așa se întâmplă cu un pasaj destul de modest, căruia poporul nostru nu i-a dat atenția cuvenită până acum, și din această cauză tema mării controversate nu are impactul cuvenit asupra credinței advente.

Momentul este descris în 1 Samuel 8:

“Toți bătrânii lui Israel s-au strâns și au venit la Samuel la Rama. Ei au zis: ‘Iată că tu ești bătrân, și copiii tăi nu calcă pe urmele tale; acum pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile.’ Samuel n-a văzut cu plăcere faptul că ziceau: ‘Dă-ne un împărat ca să ne judece.’ Și Samuel s-a rugat Domnului.

Domnul i-a zis lui Samuel: ‘Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei. Ei se poartă cu tine cum s-au purtat totdeauna, de când i-am scos din Egipt până în ziua de astăzi; M-au părăsit și au slujit altor dumnezei’ (1 Sam 8:4-8).

Aici este semnalată o tragedie colosală, de proporții epice, care ar fi meritat să fie descrisă pe zeci de pagini. Dumnezeu a fost gonit de la conducerea poporului Său, un eveniment de o magnitudine asemănătoare cu șocul produs de revolta îngerilor în cer. Fără înțelegerea acestui moment crucial, toată istoria sacră este pervertită și imposibil de înțeles.

Dumnezeu a fost demis, iar în locul Lui a fost preferat un om. Dar nu orice om, așa cum și-au imaginat bătrânii lui Israel, care au reușit alungarea lui Dumnezeu de la conducerea națiunii. Nici nu-și imaginau ei în ce tiranie milenară s-au lăsat atrași, și cine a fost în realitate “împăratul” pe care l-au ales.

Aici s-a produs o altă răstignire a lui Hristos. Prima a avut loc în cer, provocată de rebeliunea îngerilor. A doua în Eden. A treia la potop. A patra în acest episod descris în Samuel. A cincea la Golgota. A șasea la Minneapolis. Și va urma a șaptea, când ultima solie de har va fi oferită bisericii în vremea noastră.

Efectele fiecărei răstigniri au fost devastatoare pentru poporul ales, dar noi încă nu învățăm nimic din toată această tragedie.

Urmările deciziei bătrânilor lui Israel de a renunța la conducerea lui Dumnezeu sunt prezentate cu lux de amănunte într-un articol apărut în Review and Herald, în octombrie 1895. Urmăriți drumul pe care a fost condus Israel, și implicit întreaga lume, de “împăratul” pe care l-au preferat în locul lui Dumnezeu:

“Satana l-a acuzat pe Dumnezeu de nedreptate, și deseori și-a pus în mișcare toate agențiile supranaturale spre a interzice oamenilor cunoașterea lui Dumnezeu, să le abată atenția de la templul lui Dumnezeu și să-și întărească împărăția lui pe pământ. În anumite perioade aproape a reușit să acopere pământul cu idolatrie.

“Scenele trecutului arată că el a luptat să obțină control deplin asupra pământului, și că efortul lui pentru supremație a apărut încununat de succes. El a lucrat în așa fel încât Prințul cerului a părut cu totul pierdut din vedere. Se părea că marea confederație a idolatriei a obținut biruința deplină, iar Satana a ajuns dumnezeul acestei lumi.

“Dar singurul Fiu al lui Dumnezeu a privit asupra scenei, a văzut suferința umană și mizeria. A văzut cum ființele umane au fost orbite de amăgirile vrăjmașului și au devenit victimele cruzimii satanice. El observa cum Satana îi înalță pe oameni doar pentru a-i putea distruge, cum îi flata doar pentru a-i putea atrage în plasa lui, pentru a-i distruge. El privea asupra schemelor prin care Satana lucra spre a șterge din sufletul omenesc orice asemănare cu Dumnezeu; cum îi îndemna la nestăpânire spre a le distruge puterile morale oferite de Dumnezeu ca o foarte prețioasă dotare. El vedea cum, printr-un apetit necontrolat, puterea creierului era distrusă, iar templul lui Dumnezeu era în ruine.

“Plin de compasiune, El privea asupra oamenilor devenind tot mai corupți, ruinați, distruși, pierduți, deoarece au ales un conducător care i-a înhămat la carul lui, și totuși acești sclavi erau atât de confuzi, atât de amăgiți și înșelați, încât erau satisfăcuți cu robia lor, înaintând în procesiunea macabră spre ruină veșnică – spre moartea în care nu există speranță, spre noaptea în care nu există dimineață.

“El vedea ființele omenești posedate de demoni, vedea agențiile satanice întrupate în oameni, vedea trupurile oamenilor transformate în case pentru locuirea degradantă a demonilor. Omul, creat ca o locuință pentru Dumnezeu, devenise un habitat al balaurilor. Simțurile, nervii, pasiunile, organele omului, toate erau controlate de agenții supranaturale prin împlinirea celor mai dezgustătoare pofte.

“Trăsăturile oamenilor purtau chipul demonilor, iar fețele oamenilor reflectau caracteristicile legiunilor de îngeri răi care îi posedau. Aceasta era scena asupra căreia privea Mântuitorul lumii. Ce spectacol oribil pentru ochii purității infinite! Unde putea El să-și regăsească chipul? Și totuși, Dumnezeu, Cel infinit, ‘atât de mult a iubit lumea, încât a dat pe singurul lui Fiu [pentru o astfel de lume!], pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică’” (RH 22 oct 1895).

Toată această mizerie milenară a fost declanșată prin gestul nechibzuit al conducătorilor poporului ales de a cere un împărat în locul Creatorului și Părintelui lor. Ei nu doreau să fie un popor deosebit, care “locuiește deoparte,” și care “nu face parte dintre neamuri” (Num 23:9). Nu știau cine este “împăratul” neamurilor și care este agenda lui.

Dumnezeu a vorbit clar poporului Său revoltat, chiar dacă ei nu au înțeles despre ce fel de “împărat” era vorba aici. Dar pentru noi este inadmisibil să facem aceeași greșeală și să nu vedem printre rânduri avertizarea extrem de serioasă asupra consecințelor demiterii lui Dumnezeu și cine este cel care ocupă locul liber rămas pe tron.

Când citim descrierea pe care o face Domnul aici, nu se poate să nu vedem felul în care a înrobit Satana familia omenească:

„Iată care va fi dreptul împăratului care va domni peste voi. El va lua pe fiii voștri, îi va pune la carele sale și între călăreții lui, ca să alerge înaintea carului lui; îi va pune căpetenii peste o mie și căpetenii peste cincizeci, și-i va întrebuința la aratul pământurilor lui, la seceratul bucatelor lui, la facerea armelor lui de război și a uneltelor carelor lui.

Va lua pe fetele voastre să-i facă miresme, de mâncare și pâine.

Va lua cea mai bună parte din câmpiile voastre, din viile voastre și din măslinii voștri, și o va da slujitorilor lui.

Va lua zeciuală din rodul semințelor și viilor voastre, și o va da famenilor și slujitorilor lui.

Va lua pe robii și roabele voastre, cei mai buni boi și măgari ai voștri, și-i va întrebuința la lucrările lui.

Va lua zeciuală din oile voastre, și voi înșivă veți fi slugile lui.

Și atunci veți striga împotriva împăratului vostru pe care-l veți alege, dar Domnul nu vă va asculta” (1 Sam 8:11-18).

Nu este aceasta o descriere perfectă a societății umane din toate timpurile? O elită a “famenilor și slujitorilor” lui conduce lumea, se bucură de privilegiile imense prin sudoarea sclavilor, iar aceștia nici măcar nu-și dau seama la ce jug sunt înhămați. Nici măcar la această oră târzie a istoriei lumea nu înțelege care este “dreptul împăratului” și cine este el.

Omenirea este menținută într-o stare de război perpetuu. “Fiii” sunt întrebuințați la “facerea armelor lui de război,” într-o lume în care domeniul militar consumă cele mai multe resurse umane și materiale. Războiul este cel mai profitabil sector economic, unde se fac cele mai serioase investiții. Pentru acoperirea cheltuielilor, “împăratul” mărește taxele și impozitele în fiecare an, iar povara apasă tot mai greu pe umerii oamenilor. Tensiunile și presiunea adunate astfel mențin sufletul într-o permanentă stare de agitație, iar rasa umană nu mai știe să trăiască fără spectrul războiului.

Bătrânii lui Israel nici nu-și imaginau ce se ascunde în cererea lor nebunească. Deși preveniți, au insistat pe ideea lor: “Poporul n-a vrut să asculte glasul lui Samuel. ‘Nu!’ au zis ei ‘ci să fie un împărat peste noi, ca să fim și noi ca toate neamurile; împăratul nostru ne va judeca, va merge în fruntea noastră și ne va cârmui în războaiele noastre” (1 Sam 8:19-20).

Chiar așa s-a și întâmplat, iar “împăratul” lor conduce de atunci războaiele tuturor neamurilor, și va duce curând planeta la dezastru total.

Cine ar fi crezut că în asemenea cuvinte puține pot fi ascunse consecințe atât de vaste?